

Részlet Boros Gábor ÉS-ben megjelent írásából:

Összefoglalva: a helyett, de legalábbis a mellett, hogy felvázoljuk a filozófia egy, átfogó történelmi vonulatát, specifikus filozófiai kutatási programok történeteinek feltárását és bemutatását javaslom. Ennek a megalapozó jellegű kutatásnak az alapján kellene javaslatot tenni a filozófia történetének sajátos periodizálására, amelynek, véleményem szerint el kellene kerülnie mind a túl hosszú periódusok egy kategória alá foglalását, mind pedig az erősen ideologikus alapú megjelölések alkalmazását. Ez nemhogy nem gátolná, de inkább elősegítené az egyes filozófusok törekvéseit arra, hogy saját új filozófiájukat a korábbiakhoz viszonyítva jelenítsék meg, sőt megfelelő alkalmazás esetén élet vehetné az „erőszakos interpretáció” nem ritkán hangoztatott vádjának is.

Mindezt persze nem valamilyen egyszer s mindenkorra lezárt konstrukció létrehozására való törekvésként gondolom el. Épp ellenkezőleg: a kutatók számára kényelmesebb, nyitottabb filozófiai/filozófiatörténelmi univerzum jönne létre. Másfelől nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a filozófus minden korban a diszciplínák új és új viszonyrendszerében találja magát, azaz: új és új diszciplínák jönnek létre illetve önállósulnak, melyek eredetileg a filozófia részét képezték. A filozófusnak elemi érdeke az interdiszciplináris együttműködés folyamatában folyamatosan reflektálni arra, hogy mi az, ami a hagyományos kérdésköréből értelemszerűen, s ha lehet ilyet mondani az emberi történelemre vonatkozóan: véglegesen átkerült egy új diszciplínába, s melyek azok a feladatok - alapelvek, fogalmak tisztázása, módszertani reflexiók, új kísérleti elrendezések kigondolása, az adott diszciplína bekapcsolása az emberi kultúra egész folyamatába stb. -, amelyek a megfelelően értelmezett filozófia közreműködését igénylik. S ebben a tevékenységben komoly segítséget jelenthet az általam javasolt, történetekre épülő filozófiatörténet-modell.